

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Matyášové, Ph.D. a soudců JUDr. Jakuba Camrdy, Ph.D. a JUDr. Ludmily Valentové v právní věci žalobce: **GRAND AUTO s. r. o.**, se sídlem Nové Dvory č.p. 8, okr. Kutná Hora, zastoupený JUDr. Vladimírem Lamaczem, advokátem se sídlem Týnská 21, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo životního prostředí**, se sídlem Vršovická 65, Praha 10, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 30. 4. 2009, č. j. 6 Ca 339/2006 - 35,

takto:

Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 30. 4. 2009, č. j. 6 Ca 339/2006 - 35, **se ruší** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

Rozhodnutím ze dne 28. 4. 2006, č. j. 41/OOH/0543669.09/06/PPM, uložila Česká inspekce životního prostředí, oblastní inspektorát Praha, žalobci podle § 66 odst. 4 písm. f) zákona č. 185/2001 Sb., o odpadech a o změně některých dalších zákonů, ve znění relevantním pro posuzovanou věc (dále jen „zákon o odpadech"), pokutu ve výši 80 000 Kč za to, že ve své provozovně na adrese Nové Dvory č.p. 8, okr. Kutná Hora, v době kontroly, tj. dne 1. 12. 2005, bez souhlasu příslušného krajského úřadu provozoval činnost, která podle správního orgánu naplňuje znaky provozování zařízení ke zpracování autovraků, čímž měl porušit § 37c odst. 1 písm. a) zákona o odpadech.

Žalovaný k odvolání žalobce změnil rozhodnutím ze dne 4. 8. 2006, č. j. 500/1326/502 21/06, podle § 90 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád"), výrok rozhodnutí České inspekce životního prostředí tak, že se

žalobce uvedeným jednáním dopustil správního deliktu podle § 66 odst. 4 písm. b) zákona o odpadech, neboť podle žalovaného nakládal s odpadem v zařízení, ve kterém nakládání s odpady nebylo povoleno, přičemž zařízení k využívání, odstraňování, sběru nebo výkupu odpadů lze provozovat pouze na základě rozhodnutí krajského úřadu, kterým je dle § 14 odst. 1 zákona o odpadech udělen souhlas s provozováním tohoto zařízení a s jeho provozním řádem. Výši uložené pokuty, tj. 80 000 Kč, žalovaný nezměnil.

Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného žalobou podanou u Městského soudu v Praze, který ji rozsudkem ze dne 30. 4. 2009, č. j. 6 Ca 339/2006-35, zamítl.

Žalobce (stěžovatel) podal proti rozsudku městského soudu kasační stížnost, v níž uvedl, že ji opírá o důvody podle § 103 odst. 1 písm. b), c) a d) s. ř. s., ve skutečnosti však uvedl pouze důvody podle § 103 odst. 1 písm. b) a d) s. ř. s.

Stěžovatel v prvé řadě vytýká městskému soudu, že v posuzované věci rozhodl bez nařízení jednání, aniž by pro tento postup byly splněny podmínky podle § 51 odst. 1 s. ř. s. Stěžovatel si není vědom toho, že by udělil výslovný souhlas k rozhodnutí ve věci bez nařízení jednání nebo že by se nevyjádřil k výzvě městského soudu, zda souhlasí s projednáním věci bez nařízení jednání. Dále uvedl, že má za to, že mu předmětná výzva městského soudu nebyla doručena.

Stěžovatel dále namítal, že v řízení před žalovaným došlo k porušení § 3, § 32 odst. 1 a § 46 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení. Žalovaný nepostupoval, jak mu ukládala příslušná ustanovení zákona a jeho rozhodnutí nevychází ze spolehlivě zjištěného stavu věci. Stěžovatel zakládá tuto kasační námitku na tvrzení, že se nezabývá zpracováním autovraků, nýbrž pouze provozováním autobazaru, tj. nákupem a prodejem vozidel, která v době výkupu splňovala nebo pouze po omezenou dobu z důvodu havárie dočasně nesplňovala v plném rozsahu technické požadavky stanovené v zákoně č. 56/2001 Sb., o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích. V žádném případě se ovšem nejednalo o autovraky, neboť původní účelové určení vozidel nezaniklo. Stěžovatel podle svého tvrzení prováděl na vozidlech pouze opravy nebo výměny dílů, tyto činnosti ovšem nepodléhají zákonu o odpadech a nelze na něho tudíž hledět jako na zpracovatele autovraků, jehož činnost vyžaduje souhlas krajského úřadu k využívání, odstraňování, sběru nebo výkupu odpadů podle § 14 odst. 1 zákona o odpadech. Stěžovatel uvedl, že tyto skutečnosti prokázal již v průběhu řízení před správními orgány.

Stěžovatel dále navrhl, aby Nejvyšší správní soud přiznal kasační stížnosti odkladný účinek podle § 107 s. ř. s. ve spojení s § 73 odst. 2 až 4 s. ř. s.

Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti navrhl její zamítnutí. Pokud jde o první kasační námitku, uvedl, že by mělo být snadno dohledatelné, zda stěžovateli byla doručena výzva podle § 51 odst. 1 s. ř. s. Výslovný souhlas nebyl k rozhodnutí věci bez nařízení jednání třeba, pokud se stěžovatel do 14 dnů od doručení k výzvě nevyjádřil. Pokud jde o druhou kasační námitku, uvedl žalovaný, že obdobné argumenty stěžovatel uváděl již v řízení před správními orgány a žalovaný se s nimi řádně vypořádal, přičemž správnost jeho závěrů potvrdil i městský soud.

Nejvyšší správní soud nejprve přezkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného rozsudku (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), je podána osobou oprávněnou, neboť stěžovatel byl účastníkem řízení, z něhož napadený rozsudek vzešel (§ 102 s. ř. s.), a je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

Nejvyšší správní soud poté přezkoumal napadený rozsudek městského soudu v rozsahu vymezeném v § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. a dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná.

Nejvyšší správní soud se předně zabýval kasační námitkou, podle níž městský soud rozhodl v dané věci bez nařízení jednání, aniž byly k tomuto postupu splněny podmínky. Podle § 51 odst. 1 s. ř. s. může soud rozhodnout o věci samé bez jednání, jestliže to účastníci shodně navrhli nebo s tím souhlasí. Má se za to, že souhlas je udělen také tehdy, nevyjádří-li účastník do dvou týdnů od doručení výzvy předsedy senátu svůj nesouhlas s takovým projednáním věci; o tom musí být ve výzvě poučen. Podle odstavce 2 tohoto ustanovení rozhoduje soud bez jednání o věci samé i v dalších případech stanovených soudním řádem správním.

V daném případě městský soud v odůvodnění napadeného rozsudku uvedl, že o věci rozhodoval bez jednání za podmínky souhlasu účastníků řízení.

Nejvyšší správní soud zjistil ze soudního spisu, že žalovaný projevil souhlas s projednáním věci bez nařízení jednání ve vyjádření ze dne 2. 1. 2007, v němž výslovně uvedl, že souhlasí „*s projednáním bez naší* (žalovaného – pozn. NSS) *účasti*“. Pokud však jde o stanovisko stěžovatele, konstatuje Nejvyšší správní soud, že podmínka souhlasu stěžovatele s projednáním věci bez nařízení jednání v daném případě splněna nebyla. Z písemností založených v soudním spisu je zřejmé, že stěžovatel neprojevil výslovný souhlas s projednáním věci bez nařízení jednání. V soudním spise se nenachází ani doručenka či jiný zákonem předepsaný průkaz doručení prokazující, že by stěžovateli byla doručena výzva podle § 51 odst. 1 s. ř. s.

Za této situace, kdy městský soud nemohl mít postaveno najisto, že stěžovateli byla doručena předmětná výzva, aby sdělil, zda souhlasí s rozhodnutím o věci samé bez jednání, nebyly splněny podmínky k postupu podle § 51 odst. 1 s. ř. s. Pokud městský soud přesto jednání nenařídil a rozhodl ve věci samé, zkrátil stěžovatele na jeho právu na veřejné projednání věci v jeho přítomnosti a zatížil tak řízení vadou, jež mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. Právo účastníka řízení na veřejné projednání věci v jeho přítomnosti, včetně možnosti vyjádřit se k věci, je zaručeno v čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. Jeho porušení je důvodem ke zrušení rozhodnutí, které bylo vydáno v řízení, v němž k takovému pochybení došlo, a k vrácení věci soudu k dalšímu řízení.

V daném případě se nejednalo o žádný ze zákonem stanovených případů, kdy soud může rozhodnout o věci samé bez nařízení jednání i bez souhlasu účastníků řízení (§ 51 odst. 2 s. ř. s.). Městský soud v posuzované věci napadeným rozsudkem zamítl žalobu pro její nedůvodnost (§ 78 odst. 7 s. ř. s.). Nejednalo se tedy o případ, kdy lze bez jednání

zrušit napadené rozhodnutí správního orgánu pro vady řízení podle § 76 odst. 1 s. ř. s., nebo o vyslovení nicotnosti rozhodnutí správního orgánu podle § 76 odst. 2 s. ř. s.

Nejvyšší správní soud proto shledal předmětnou kasační námitku důvodnou.

Ostatními kasačními námitkami, které uplatnil stěžovatel, se již Nejvyšší správní soud dále nezabýval. V daném případě totiž nelze předjímat další vývoj posuzované věci po té, kdy bude provedeno jednání. Vypořádání těchto kasačních námitek by tedy bylo v této fázi řízení nadbytečné a předčasné.

Vzhledem k uvedenému tedy Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost důvodnou a v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. rozsudek Městského soudu v Praze zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. V něm bude Městský soud v Praze vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu vysloveným v tomto rozsudku (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

Vzhledem k tomu, že Nejvyšší správní soud přednostně rozhodl o věci samé, nerozhodoval již o návrhu stěžovatele na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne Městský soud v Praze v novém rozhodnutí (§ 110 odst. 2 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 4. března 2011

JUDr. Lenka Matyášová, Ph.D.
předsedkyně senátu